VÁROSI KÖNYVTÁR
CELLDÖMÖLK

Új KEMENESALJA

II. évfolyam, 4. szám
1990. április

● KEMENESALJA TANÁCSAINAK LAPJA ● Megjelenik havonta ● Ára: 7,50 forint ●

Halálból – életre

(Húsvét előtti meditáció)

„Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt az én bőrömet megrágják, testem nélkül látom meg az Istent." (Jób 19:25–26.)

Ez az érzés és gondolat jajong fel az ősi, a legelső keresztyén magyar siratóének szavaiban is: Látjátok feleim szemetekkel mik vagyunk ... bizony por és hamu vagyunk. Ennyi az ember, aki ámbár magasra nőtt a porból minden teremtmény fölé, bűnbe esvén alázuhant, hogy újra porrá legyen.

„Még csönd van, csönd,
de már vihar lehell,
érett gyümölcsök ingnak az ágakon.
A lepkét könnyű szél sodorja, száll.
Érik bennem, kering a halál,
Ring a gyümölcs, lehull, ha megérik.
Füstölg a halál! Élni szeretnék!
Lélek vagyok, arkangyalok égi haragja
ég bennem, riaszt a világ." (Radnóti)

Világra jövetelünktől kezdve kering, érik bennünk a halál: 70–80 tavaszú emberek vagyunk, akiket bizony gyakran riaszt a világ és aztán a rendelt időben érett gyümölcsként hullunk alá, habár élni szeretnénk. Nincs mindig holnap az életben, legalábbis általunk elgondolt holnap. Nem vagyunk urai sem az időnek, sem az életnek. Lehet tervezni, álmokat álmodni, de amíg tovahaladunk életünk útján, bölcsen kell bánnunk és sáfárkodnunk az időnkkel, betölteni hasznos munkával, s az embertársak iránti türelmes magatartás békességszerző szolgálatával.

Hogy megismerjük a húsvét, az Úrral való teljes öröm valóságát, a nagypénteken, a halálon is át kell mennünk! Mindenestül porok s hamvak vagyunk, akiket Isten keze morzsol szét. Tudhat-e valamit a por? Igen! Azt, amit egész élete során tapasztal: Isten Atya nemcsak szuverén úr, aki öl, hanem szerető Atya, aki megelevenít. Atya, aki megáll a por felett és újrateremti azt. *A feltámadás új teremtés, újrateremtés* és nem egy árnyékvilágból való előkecmergés. S az eredmény: meglátom az Istent! Ennek bizonysága az első zsenge, a feltámadott és élő Jézus Krisztus, az egyetlen, aki nem porból vétetett és porrá sem lett. Annak ellenére, hogy egészen embernek született! Osztozott velünk mindenben az egyetlen igaz ember – az Isten Fia! Úgy született, mint mi, átélte azt, amit mi élünk, de földi célja több volt: az, hogy megismertesse velünk az igazi emberi életet; maga mondja el, hogy szeret az Isten.

Megváltónk útja a keresztre vezetett és a kereszten át az örökkévalóságba, a sírból diadalmasan feltámadva. A mi utunk a kereszt alatt vezet. Felettünk ott a kereszt, ahonnan a kegyelem, a megbocsátás, a vigasztalás és a szeretet láthatatlan szálai kötődnek reánk. Így hordoz bennünket Urunk itt, és terelget az örökkévalóság felé. „Életnek fája ez azoknak, akik megragadják, és akik megtartják boldogok." (Péld. 3:18.)

Húsvét előtt vagyunk. Az ünnep arról beszél, arról tesz bizonyságot, hogy élő Urunk van. Amíg ez a mi emberi világunk fennáll, mindig lesznek könnyes szemek, mert van halál, van betegség, amely kísér, van gond, amely meggyötör, van kereszt, amely a földre roskasztja az embert. De van valakink, aki mindebben együtt osztozik velünk: az élő Jézus Krisztus. S amikor kevés és erőtlen az emberi szó, az együttérzés, Ő jön és szól, és együtt jár velünk utunkon. Megígérte: Veletek vagyok! Simuljunk bele szeretetébe, békét adó kegyelmébe, tartást adó erejébe, mint kisgyermek az édesanyja biztonságot nyújtó meleg ölébe.

NÁDASDY LAJOS

Vidám nyájasságok

Karácsony után mindig nagyon várjuk a tavaszt, a húsvétot, a kereszténység egyik legnagyobb ünnepét. A tavasz elérkezésével vidámabb a környezet, a kikelet szépsége, a természet ébredése ragyogja be a tájat, aranyozza be a családok életét. A húsvét gazdag néphagyományokkal ajándékozza meg az embert, szeretetet áraszt, a rokoni szálakat erősíti, a gyermekek lelkivilágát ékíti. A hagyományok és népszokások sokfélesége feléled, ilyenek a locsolkodás, a korbácsolás, komatál küldése, de legkiemelkedőbb a húsvéti tojás, hímes tojás, írott tojás, piros tojás készítése és ajándékozása. Sokfelé ügyes kezű emberek megpatkolják a tojást. Kedvelt játék a tojásbavágás. A húsvéti ünnepek szereplői között találjuk a nyulat, a bárányt, a csibét. A rokonoknak, akik távolabb laknak, gyönyörű képeslapokat küldenek húsvéti üdvözlettel.

Vidékünk nagy költője, Berzsenyi is számon tartotta a gazdag néphagyományo-

(Folytatás a 2. oldalon)

Országgyűlési képviselők választásának eredményei Celldömölk városban

(1990. március 25.)

Egyéni eredmények:
Érvényes szavazatok száma: 6730 db

1. Dr. Monostori Endre 34,02%
(Szabad Demokraták Szövetsége)
2. Dr. Gömbös Ferenc 23,00%
(Magyar Demokrata Fórum)
3. Hulik László 10,16%
(Független jelölt)
4. Lukáts Miklós Péter 10,12%
(Kereszténydemokrata Néppárt)
5. Dr. Dénes Tibor 6,69%
(Független Kisgazda-, Földm. és Polg. P.)
6. Szabó Imre 6,03%
(Magyar Szocialista Párt)
7. Dr. Szele Ferenc 4,26%
(Agrárszövetség)
8. Matócza Lajos 3,15%
(Magyar Szocialista Munkáspárt)
9. Inzsel Ottó 1,42%
(Hazafias Választási Koalíció)
10. Dr. Póczik István
(Magyar Néppárt)

TERÜLETI EREDMÉNYEK

Érvényes szavazatok száma: 6557 db

1. Szabad Demokraták Szövetsége 34,94%
2. Magyar Demokrata Fórum 21,58%
3. Kereszténydemokrata Néppárt 10,72%
4. Magyar Szocialista Párt 9,10%
5. Független Kisgazda-, Földmunkás és Polgári Párt 7,99%
6. Fiatal Demokraták Szövetsége 5,96%
7. Agrárszövetség 3,89%
8. Magyar Szocialista Munkáspárt 3,55%
9. Hazafias Választási Koalíció 1,14%
10. Magyar Néppárt 1,11%

Vidám nyájasságok

(Folytatás az 1. oldalról)

kat, bizonyosan gondolhatott a húsvét kedves szokásaira is, amikor megírta „Búcsúzás Kemenesaljától" című híres versét. Ebben említi a „vidám nyájasságokat", amelyektől szintén búcsúzott.

Országosan, de vidékünkön is a legkedveltebb húsvéti szokás a piros tojáshoz kötődik. Nálunk is díszítették – díszítik – a húsvéti tojásokat, ha nem is olyan magas fokon, mint mondjuk Kalocsán. Az utóbbi világhódító utat is bejár. A hímes tojásról így ír a néprajz tudománya: „Hímes tojásnak nevezik a díszítéssel ellátott baromfi (tyúk-, kacsa- és lúd-) tojásokat. Régies magyarsággal ugyanis a „hím" szó díszt, díszítést jelent." (Dr. Pintér Imre: A hímes tojás. Tanulmány).

Harmincöt évvel ezelőtt – 1965-ben – felmérést végeztünk a Kemenesalján, az akkori celldömölki járás területén. Lelkes pedagógusok feldolgozták ezen népszokást és ez alapját képezte egy tanulmány vázlatának, amelyből e kis írás is fakad. Huszonkilenc községünkből 23 helyről érkezett adat, így néhány következtetés levonására, a hagyomány pontosítására adatott mód. Kiemelem az akkori megítélésből a következőt: „Összefügg – a tárgyalt népszokás – a vallásossággal, a természet szeretetével, a közvetlen környezettel, a gyermeki örömökkel. Barátok és rokonok együvé tartozásának, a szeretetnek a szépségével. Anyagi értékénél mindez sokszorosabban több."

Amikor elérkezett a húsvéti ünnep előestéje, akkor már javában folyt a munka. Édesanyánk, nagymamánk kiválogatta a legszebb tojásokat. A kis falusi boltok csak nagy ritkán árusítottak festőanyagot, ez arra kényszerítette a családokat, hogy maguk keressenek ilyen anyagokat. Ebben legfőbb lehetőségük a ház körül fellelhető növényvilág volt. A természet színes világa kínálta a festőanyagot. Színesítőt és fényesítőt 25 félét találtunk. Ezek közé sorolhatók: a bodzakása, a nyárfarigya, a sáfrányhagyma, a vöröshagyma, búza- és rozsvetés, fű, börzsöny, ruhafesték, krepp-papír, bürök, vörösrépa, tintaceruza. A díszítéshez maratót használtak, viaszt, sósavat, ecetet, lósóska levét, méhviaszt és spirituszt. A viasz volt a legelterjedtebb. Az élénkítő, fényesítő feladathoz szalonnabőrt, zsírt, olajat, fűrészport, és puha rongyot használtak. Közülük a legfontosabb a szalonnabőr volt. Az említett anyagok is a népi találékonyságról adnak jelzést, azonban az igazi művészet a díszítés módszerében rejlik. Legelterjedtebben a növények levél- és virágmintáit használták. Módszere az volt, hogy selyemharisnyával a tojás oldalára szorították a kiválasztott növény levelét, virágát. Fojtó kötést hurkoltak a tojásokra és utána a festékanyagba süllyesztették. Midőn kiemelték, a festék megszáradt, a növény helye szárazon maradt, otthagyva annak lenyomatát. E módszerrel nagyon szép tojásokat lehetett produkálni. A legkedveltebb növénylevelek közé tartozott a petrezselyem, a bürök, az ibolya és a margaréta.

A díszítési műveletek sorában megjelent a matrica, a rajzolás, karcolás módszerei mellett. A tojások rajzolásánál vidékünkön hétféle eszközt használtak. Ezek említése is figyelmet érdemel. Ilyenek voltak: a kihúzóka, a mintázópálca, a tus, a karcolás, a gyufaszál, a toll, a drót. Kutatásaink számos apró, érdekes mozzanatot tártak fel, ennek részletezése tanulmányméreteket követelne. Ezúttal csupán felelevéníteni próbáltunk néhányat, bizonyságul, hogy a húsvéti népszokások gazdagon éltek a Kemenesalján. Remélhetően napjainkban is jut ajándékozni való gyermekeink, unokáink örömére.

Dala József

Íme két jellegzetes képeslap, egyik a múlt század végéről, a másik századunk negyvenes éveiből.

Kies tájunkon is voltak cserkészcsapatok Lehet-e a régi jó?

Nemzedékem magas kort megért és sok mindent átélt egyedeként – a múlt és jelen értékeit illetően – legnagyobb magyarunk, Széchenyi István „Hitel"-ben megfogalmazott elvét vallom mély tisztelettel: „A régi nem azért jó, mivel régi, hanem jó és rossz is lehet. Az új pedig nem rossz, mivel új, hanem jó és rossz is lehet."

Ily felfogásban érzékelem és értelmezem mindennapjaink tüneteit, jelenségeit, tevékenységeit is. Mindent a közérdek s a közerkölcs szempontjából mérlegelek, főként akkor, ha ifjúságunkat közvetlenül érintő kérdésekről van szó. Nos, ilyképpen vizsgálgatom a nálam alig idősebb cserkészmozgalmat is, mely az újjáéledés jeleit adja, s amelyet különböző időkben – egyedek és csoportok – más-más módon értelmeztek és értékeltek. Jómagam meggyőződéssel – és bizonyára sokadmagammal – réginek és egyben jónak minősítem az egymást „Jó munkát!"-tal köszöntő cserkészek öntevékeny és közhasznú buzgólkodását.

A mozgalom egy pedagógiai reformot akart kibontakoztatni, ami szerint a jó cserkész képes önállóan és eredményesen cselekedni, egyéni véleményt formálni és felelősen dönteni tettei előtt. Képes elviselni a nehézségeket, képes fejleszteni saját testi, lelki és szellemi értékeit. Kiegyensúlyozottságra törekszik, miközben nyitott a természetre, és fokozott mértékben embertársaira is.

Ez eddig nem is rossz! Nem csoda, hogy a mozgalom hazánkban is hamarosan gyökeret eresztett. A magyar cserkészideál kidolgozásában – mások mellett – nagy szerepe volt SÍK SÁNDORNAK, aki az 1910-es évek elején a pesti PIARISTA GIMNÁZIUM tanára volt. Kapcsolatba került a fővárosi református és evangélikus ifjúsági szervezetek vezetőivel, akik szintén a cserkészet hazai megszervezését fontolgatták. 1911-ben – kéz a kézben alapon – életre hívták a MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉGET, amelynek elnöke Sík Sándor lett. A mozgalom népszerűsítésére előadásokat tartottak és műsoros bemutatókat rendeztek.

A magyar cserkészpedagógiában – a teljesebb emberré formálás céljából – központi helyet kapott az önfejlesztő, önépítő munka. Az élet felismert eszményeinek jegyében akarták egymáshoz közelíteni a fiatalokat. Fontosnak tartották a lélek nemesítését. Olyan emberideál felépítését célozták meg, amelyből nem hiányozhat sem a megértés, sem a szeretet gyakorlásának képessége.

A cserkészideál ecsetelése közben egy olyan tudós, politikus és cserkészvezető emlékét idézem, aki ifjúi éveitől földi léte szomorú záróakkordjáig cserkészmódon élt. TELEKI PÁLRA gondolok, s egy 1938-ban elmondott beszédéből idézek: „...mindenkinek joga a maga anyanyelvét, ősi szokásait, tradícióit ápolnia „...minden államnak kötelessége más anyanyelvű polgárait ebben a törekvésükben támogatni, az anyanyelven való tanítást lehetővé tenni..."

Lám kortársaim, nem újsütetű a gond, amelyre nevezett főcserkész ilyképpen reagált, már öt évtizeddel ezelőtt.

Teleki halálát követően – 1942-ben –, az akkori magyar kormány megszüntette a csapatokat tömörítő MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉGET, és a hazai cserkészetet a MAGYAR CSERKÉSZMOZGALOM hivatalosabb és katonásabb irányításának rendelte alá. Magukban a csapatokban – különösen felekezeti vonalon – továbbra is a humánus cserkészpedagógia érvényesült. Az országjárás, a falukutatás és a népismeret továbbra is élő maradt. A háború átvészelése után, 1946-ban aztán újabb átszervezés jött, melynek bevallott célja a 42-es katonai jelleg megszüntetése volt. Az új szervezetet – a MAGYAR CSERKÉSZFIÚK SZÖVETSÉGÉT – alig két év múltán aztán beolvasztották az úttörőszervezetbe, illetve a DISZ-be. Jelenünkben aztán – ha vélemények ütközésével is – újra észlelhetők a mozgalom éledésének jelei.

A következőkben azt vizsgáljuk, hogy századunk húszas éveiben miként vert gyökeret a cserkészet szűkebb hazánkban, KEMENESALJÁN.

Celldömölkön – időrendben elsőként – a polgári fiúiskolában Fébert (ETELAKY) Lajos tanár 1921 tavaszán szervezte meg az 56. sz. LEHEL cserkészcsapatot. Az első „leheles" polgáristák késedelem nélkül megkezdték táborozásaikat is. Igaz, nagyon szerényen. Beérték a közvetlen szülőföld, Kemenesalja és a vasi táj bájaival, kies, derűs hangulatot árasztó lankáival. A közeli Sághegyet gyakran vették célba. Saját tulajdonú sátraikban legelőször a nagysimonyi „hegyben" táboroztak. Közben ki-kiruccantak Magyargencsre is, az amatőrfestő, műgyűjtő és cserkészbarát Háczky Egon „udvarházába". Persze távolabbra is eljutottak, de erről majd később szólunk. Etelaky Lajost 1939-ben elhelyezték Celldömölkről. Utána egy tanéven át Szabó József, majd a háború befejeztéig Bozsó László töltötte be a csapatvezető tisztét. Az első békés tanévben, 1945/46-ban Szent Imre nevét vette fel az 56. sz. csapat. Ekkor Zsigmond Ferenc volt a vezetője.

No de áldozzunk röviden a többi csapat emlékének is! Maradjunk az időrendnél!

Másodikként – 1928 szeptemberében – a Katolikus Legényegyletben szerveződött közösséggé a 356. sz., Kapisztrán Jánosról nevezett csapat. Első parancsnoka Supala (Újvári) Vilmos tanító volt. A csapat életében fontos szerep jutott néhány bencés tanárnak is. Sághegyi Medárd és Kardos Benő ügybuzgalma mindenképpen említést érdemlő.

1933-ban két új csapat is alakult Celldömölkön. Októberben a róm. kat. fiúiskolában kezdett munkába a 388. sz., Hunyadi László nevét felvevő kiscserkészek alakulata. Ennek első parancsnoka Kemenesi Tibor adóhivatali főtiszt – egyébként okleveles tanító – lett. Örökébe aztán e sorok írója lépett.

A másik 1933-as születésű, 393. sz. Ostffy Mihály cserkészcsapatot nov. 20-án az Evangélikus Ifjúsági Egyesület égisze alatt szervezték meg. A csapat parancsnoka Berzsenyi Miklós mérnök lett, aki odaadó munkájával hozzájárult az eredményes közösségi élethez.

Kemenesalja ötödikként megalakult cserkészcsapata a 349. sz. Szent Miklós csapat volt, amelyet az akkori Celldömölk közvetlen szomszédságában, Alsóságon szerveztek meg 1935 novemberében, a helybeli Katolikus Legényegyletben. A parancsnoki tisztet betöltő – egymást váltó – káplánok hozzáértő és lelkes besegítője Csákány Antal tanító volt. 1941-ig működtek.

Közbevetőleg megjegyzem, hogy a már megnevezetteken kívül a jánosházi polgári iskolában is volt egy cserkészcsapat, melyet Tréger József tanár *(Folytatás a 4. oldalon)*

Lehet-e a régi jó?

(Folytatás a 3. oldalról)

szervezett az 1927/28-as tanévben. Utóda Kovács Sándor r. k. hitoktató lett, akinek elhelyezése után meg is szűnt a csapat.

A cserkészcsapatok felsorolása után azt is szögezzük le, hogy a mi cserkészeinket természetjárókká, szülőföldjüket búvárlat útján megismerőkké, testi és lelki nehézségeket elviselő, társaikért áldozatot vállaló emberekké akarták nevelni. A cserkészéletben fontos szerep jutott a hosszabb-rövidebb túráknak és táboroknak.

A cserkészfiúk „magad uram, ha szolgád nincs" elvéhez igazodva minden sátorveréskor összeadták az üstbevalót. A soraikból kikerülő mesterszakácsok produktumaival nemcsak gyomruk éhét csillapították. A hátizsákos gyalogtúrákkal kielégült kalandvágyuk is. Tudott és mindenkor figyelembe veendő, hogy a romantika az ifjúi kor velejárója.

Olyan eset is megesett, hogy az 56-os Lehel, a 356-os Kapisztrán és a 349-es Szent Miklós csapat 3 napig tartó közös tábort rendezett a sághegyi Kakasdombon. A 393. sz. Ostffy Mihály csapat cserkészei is gyakori látogatói voltak a közeli „hegyeknek".

No de voltak a mi cserkészeinknek távolabbi kirándulásai és táborozásai is. Példaként említem a Balatont, Kőszeget és Sopront, ahová minden csapat eljutott. Az 56. sz. „leheles" cserkészek 1926-ban ott voltak a Békásmegyeren megrendezett NEMZETI NAGYTÁBORBAN, és 1933-ban a Gödöllőn megrendezett NEMZETKÖZI CSERKÉSZTALÁLKOZÓN, a dzsemborin is. Az utóbbin az 56. sz. Kapisztrán János cserkészcsapat is jelen volt.

Tulajdon tájunk csapatainak leltára után nyugodt lelkiismerettel ismétlem meg, hogy a cserkészmozgalom régi ugyan, de jó. Az igazi cserkész nemcsak a csapattársát tekintette testvérének, az „atyádat és anyádat tiszteljed" alapján a nála idősebb embereket is kellő megbecsülésben részesítette. Adja Isten, hogy napjainkban is mind többen legyenek az egymást tisztelők, az emberibb jövőt odaadással munkálók! Révükön a népek közötti barátság is élőbbé válhat. Úgy legyen!

Horváth Lajos

959

Kulturális hírek

Második éve működik Celldömölkön a Zenebarátok Köre. Évente 5–6 hangversenyt rendeznek vagy a zeneiskola kamaratermében vagy a város templomaiban. Március végén a zenei rendezvényekből egész hétre való sorozat állt össze. A március 21-ei zeneiskolás növendékhangversenyt követően 24-én a szombathelyi és a győri zeneművészeti szakközépiskolák adtak koncertet. A legnagyobb, valóban átütő sikert a szombathelyi középiskola II. osztályos tanulójának, Bozsodi Lorándnak a hegedűjátéka aratta. Szüleivel és ugyancsak tehetségesen muzsikáló három fiútestvérével tavaly jöttek Marosvásárhelyről Vas megyébe. Mi itt gazdagodtunk velük; reméljük van olyan gazdag az erdélyi magyar „kisebbség", hogy az európai zene ottani – hagyományosan nemes – orkeszterében maradtak még kiváló magyar muzsikusok. A győri szakközépiskolából Vizsoly Lívia, Szili Ákosné fagotton, Nyári Zsuzsanna zongorán varázsolt ide romantikus kamarazenét. A hagyományoknak megfelelően a hangverseny alkalmat adott kiállítás megnyitására is.

*

Március 26-án a katolikus templom vált a vox humana nevében énekes imateremmé, oratóriummá. Deáky István vezényelt a nagyböjti hangversenyen. A régi magyar egyházi zene gyöngyszemei vezették be a koncertet. A több, mint kétszáz éves barokk boltívek bizonyították építőmestereik tudását; a nagyszerű akusztikájú templombelsőben csodálatosan zenghettek a sok évszázados dallamok. 1400 körüli latin nyelvű rondellust adott elő a vegyeskar, majd Járai György, Winter Miklós és Kovatlik Gyula tenorja szólaltatott meg egy ugyancsak félévezredes húsvéti könyörgést. Balassi Bálint istenes versei közül hallhattuk a korabeli zene Kodály feldolgozta dallamával a Bocsásd meg, Úristen, ifjúságomnak vétkét! címűt. Egy zsoltár után Pék Marianna felejthetetlen énekhangja tolmácsolta az első magyar verset, az Ómagyar Mária siralmat. A műsor nagy produkciója Pergolesinek, a XVIII. század fiatalon meghalt barokk zsenijének oratóriuma volt, a Stabat mater dolorosa (Állt a fájdalmas anya), Jacopone da Todi 700 éves szövege, az öt húsvét előtti sequentia egyike. Március 28-án a sárvári zeneiskolások szerepeltek Celldömölkön.

*

A folytatás is ígéretes. Április 20-án, pénteken Ostffyasszonyfa látja vendégül a zeneiskolásokat, azután a körmendi seregszemlére utaznak (április 25-én). Április 27-től vendégünk az itáliai Pordenone muzsikus-énekes együttese, 29-én a Liszt Ferenc kórussal együtt szerepelnek tízórás nagymisén, még ezen a vasárnapon délután 6-kor hangversenyt adnak a zeneiskolában. A májusi, egyházashetyei Berzsenyi ünnepség is alkalmat ad zenei eseményekre a szombathelyi tanárképző főiskola részvételével.

*

A városi könyvtárban a Berzsenyi-asztaltársaság április 9-én délután 6 órai kezdettel Hunyadi Mátyásra emlékező műsort rendez, a májusi összejövetel témája Berzsenyi–életfilozófiája lesz, május 14-én.

*

A Kemenesaljai Művelődési Központ is rendezvénysorozattal emlékezik meg Mátyás királyunk halálának 500. évfordulójáról. A „ház" április hónapban a zsennyei Textiles Alkotóműhely kiállításának ad otthont, májusban pedig a celldömölki származású Szakács László festőművész tárlatát láthatjuk. Április 21-én színházi esemény lesz a zalaegerszegi társulat előadásában, Brandon–Aldobolyi–Szenes zenés vígjátéka, a Charley nénje. Április 28-án bizonyára telt házat vonz Koncz Zsuzsa koncertje.

*

Talán még a lapunk megjelenése után is láthatják a Zeneiskolában az akvarellek és a grafika kedvelői Nagy István nyugalomba vonult rajztanárunk kiállítását. A volt tanítványok és a valóban szép szépművészet szerelmesei élményt adó perceket tölthetnek el a tárlaton. Az akvarellek kék-barna-zöld finomtónusú tájképei a mi szülőföldünk, az igazi Pannónia szerető vallomással teli megelevenítései, a tusrajzok – ahogy az emlékkönyv egyik bejegyzése találóan írja – elgondolkodtatóak; az ábrázolt világ a művészt is kivetíti a látottba, minket is ábrázol a finom művű vonalak szövevényében.

L. F.

Nagy István: Pórdömölki romtemplom.

Edvi Illés Pál

Egy sokoldalú akadémikus a XIX. században Kemenesalján

A Celldömölköt alkotó, egykor önálló két község közül Nemesdömölk története a kevésbé ismert, pedig már a XVIII. század közepétől több kiemelkedő személy működött itt, mint lelkész, esperes vagy püspök. Közülük most *Edvi Illés Pált* említem, abba a sorba helyezve, amelybe akadémiai tagtársai, Kresznerics Ferenc és Hollósy Jusztinián is tartoznak. Mindhárom tudós pap példája bizonyítja, hogy a tudományok központjától távol, vidéken is lehetett maradandót alkotni. Az első Kemenesaljai Napok (1966) központi rendezvénye volt Kresznerics Ferenc születésének kétszázadik évfordulója. Hollósy Jusztinián apát nevét a templom körüli tér viselte, róla lapunk idei januári számában olvashattunk.

Edvi Illés Pál 1793. június 29-én Rétiben született. Már fiatal korában kitűnt tehetségével. Tudását német egyetemeken alapozta meg. Hazatérve a lelkészi hivatást választotta, előbb Nagygeresden, majd Vanyolán, végül Nemesdömölkön volt lelkész. Perlaky Gábor püspök mellett itt volt segédlelkész apja is.

A nagy kolerajárvány idején, 1831 őszén kalandos úton érkezett meg Nemesdömölkre. A Marcal merseváti átjáróján nem engedték be Vas megyébe, ezért Karakó felé kerülve – máshol nem volt átjáró – a kertek alatt érkezett meg kocsija a parókiára.

Az évek során Nemesdömölkön teremtett magának egy kis irodalmi szigetet, ahol szívesen tartózkodott és alkotott. Itt jöttek létre akadémiai kézikönyvei, hitszónoklatai, megjelentek versei, tanulmányai. 1835-ben a Tudományos Akadémia filozófiai osztálya tagjai sorába választotta.

Edvi Illés Pál sokoldalúságát bemutatni egy ilyen rövid írásban lehetetlen. A jelentős számú egyházi tárgyú írásait elhagyva inkább lelkészi, művelődésügyi, természettudományi és történelmi érdeklődését tükröző munkásságát érintem.

Mint lelkész, a templomba új orgonát szerzett be, a templom tornyát magasíttatta, a templom körüli mocsarat lecsapoltatta, a templomot kőfallal bekeríttette, az egyházmegyei levéltár kezelője, esperes, iskolai felügyelő, törvényszéki tanácsos, táblabíró is volt.

Szinte egész életében foglalkozott a neveléstudománnyal, tevékenyen részt vett az evangélikus népiskolák kiépítésében. Gyermekeit maga nevelte, de nem talált a tanításhoz megfelelő magyar tankönyvet. Mint tanfelügyelő, ismerte az iskolák állapotát, ez is ösztönözte egy tankönyv megírására. Amikor 1833-ban az Akadémia egy elemi tanítói kézikönyv megírására pályázatot írt ki, Edvi Illés Pál elkészítette könyvét és elnyerte vele az első díjat. Könyvét felekezetre való tekintet nélkül használhatták, az Akadémia négy alkalommal adta ki.

Szükségesnek tartotta a nevelés korszerűsítését és kiterjesztését az iskola előtti időre. Vitman Péter sági takácsmester elveszett 4 éves fia példáját említve követelte, hogy állítsanak a falvakba óvodákat. Sokat foglalkozott a falusi tanítók hiányos tanítási felkészültségével és a kínzásokat sem nélkülöző módszereivel. A megoldást az óvodák és megyénként egy-egy tanítóképző felállításában látta.

Edvi Illés Pál Nemesdömölkön Convictust tartott fenn.(A tanulók szállást és élelmezést kapnak.) A tanításban rajta kívül fia és Szabó József tanító vett részt. A tanulók tíz hónap után Pápán, a Református Főiskolán vizsgáztak jó eredménnyel. A keze alól kikerülőket mestereknek választották, 19 ifjút pedig egyházi szolgálatra képzett ki.

A gyülekezeteket, falvakat járva kellő tapasztalatai voltak a családokban uralkodó állapotokról és szokásokról. A családokban a durva apáktól és mostohaanyáktól szenvedő gyermekek szánalmas, kiszolgáltatott helyzete, a leányaikat erőszakkal házasítók, akiknél „jószág szerelme dolgozik", a férj zsarnoksága és hasonló helyzetek ellen emelte fel szavát. Kiáltó szózatként írt arról, hogyan lehetne javítani a cselédek helyzetén. Írásaiban foglalkozott az olvasás–önművelődés fontosságával, hangsúlyozta ebben a falusi bíró és jegyző felelősségét.

Külföldi éveiben a teológiai tanulmányok mellett módot talált az orvostudományokkal való ismerkedésre. A bonctermekben gyakran figyelte a tanulókat, műtéteken vett részt. Szorgalmazta az elérhető közelségben lévő gyógyszertárak felállítását.

Edvi Illés Pál figyelmét nem kerülték el a környék gazdasági ügyei sem. A múlt század közepén Kis Czell és a környék polgáraival egy zártkörű takarékpénztárt hoztak létre. Az első tíz évben választmányi tagként működött.

Edvi Illés Pál a templom mellé épített sekrestyében alakította ki dolgozószobáját. Itt írta sokszor kétségek közt az 1848–49 eseményeit megörökítő Vas Megyei Krónikákat. A krónikákban hiteles képet nyújtott Kemenesalja 1848–49-es eseményeiről, benne a saját, a polgári átalakulást, nemzeti függetlenséget támogató felfogásáról. A terjedelmes anyagból csupán két mondatot idézek. „Tanultunk név szerint sok új szókat, melyekhez ugyanannyi féle eszmék és tények bokrosan csatlakoznak. De a legszebb szó mégis a nagyszerű nemzeti felébredésünkkel kapcsolatos, a haza szava."

A betegség, ami Edvi Illés Pál látásának elvesztését jelentette, állásának feladására kényszerítette. 1863-ban – 32 év után – ápolása miatt fiához, Pestre költözött. Itt halt meg 1871. január 22-én a közügy csendes szolgálója, a falusi pap, aki egyben népművelő és az ember életének jobbításán fáradozó sokoldalú személyiség volt.

Úgy gondolom, a templom falán egy emléktábla elhelyezésére megérett az idő.

Káldos Gyula

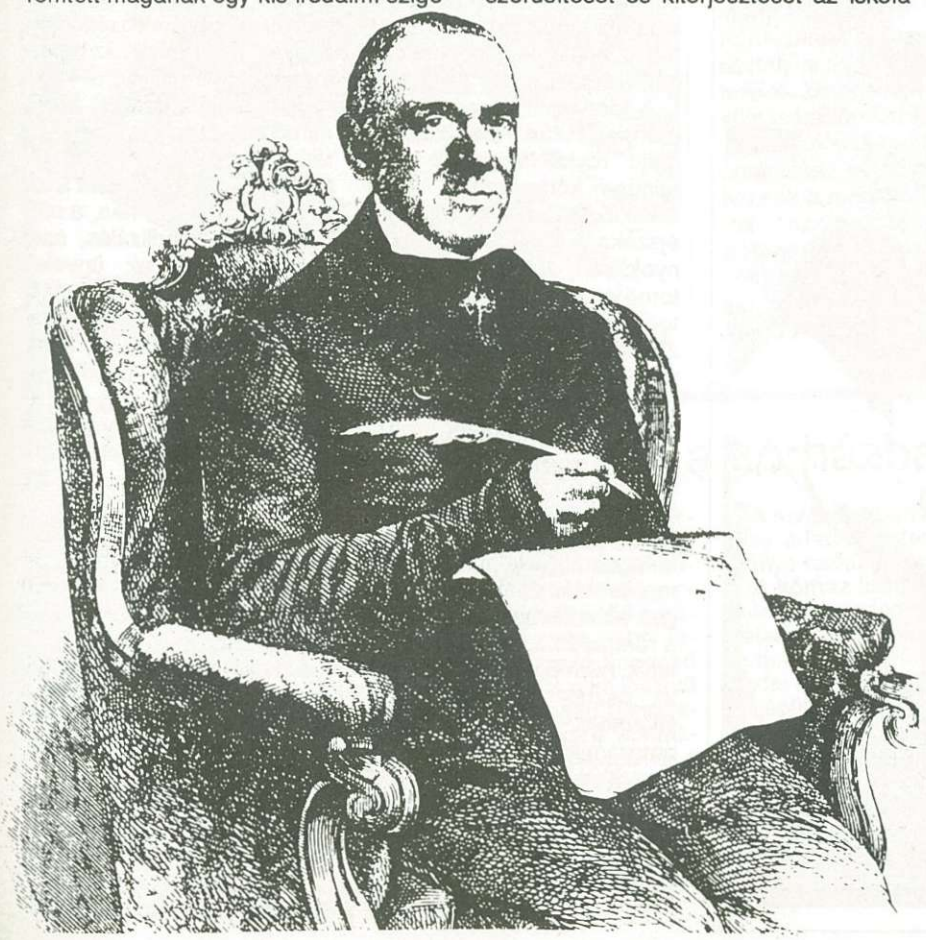

961

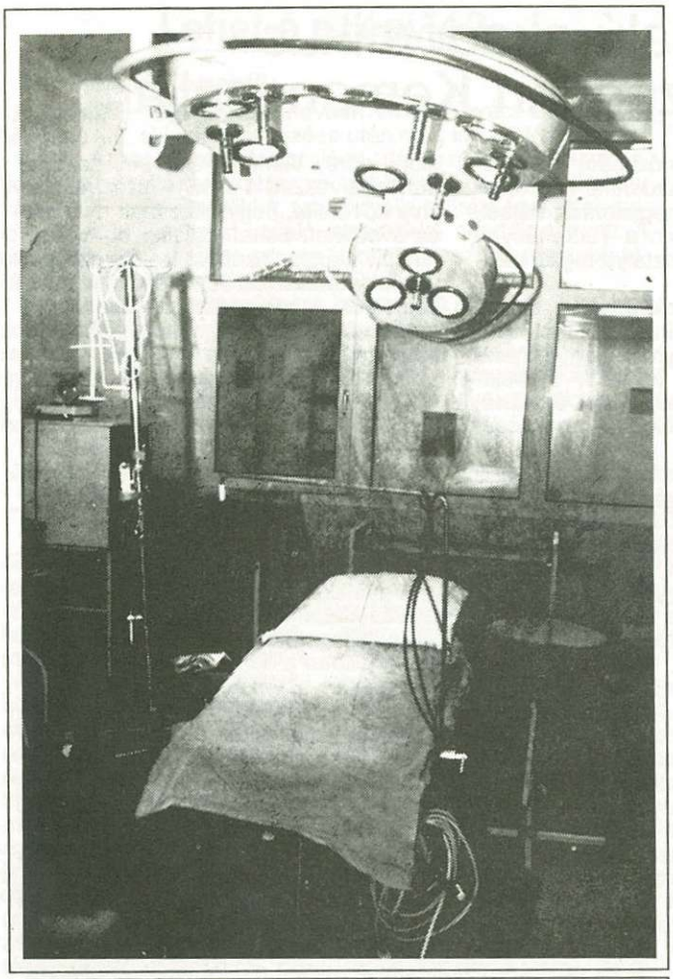

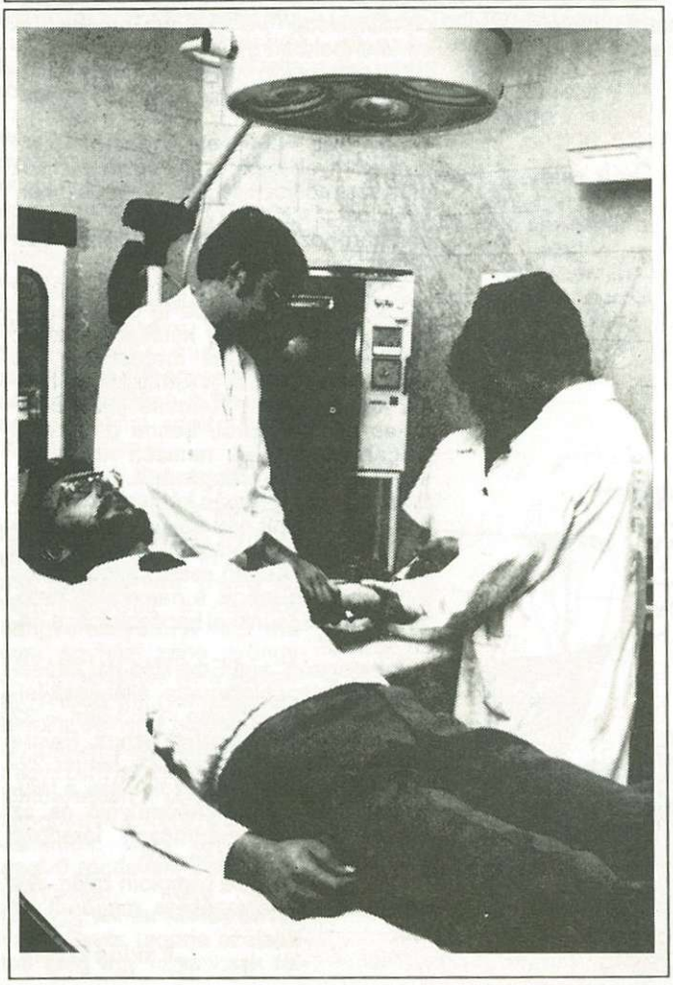

Egy nap a sebészeten

Bármennyit gondolkodom rajta, nem tudom eldönteni, melyik napszakban van a legtöbb munka a sebészeti osztályon. A ködös, hűvös, álmos reggelen 7 óra körül érkezvén a közel százesztendős épületbe, furcsa, sajátos világ fogadja az embert. A világos lépcsőház kövezetét a mindig korán kelő takarítónők ragyogó nedvességűre varázsolják. Az ajtók még kitárva, hogy a reggeli friss fuvallat mielőbb elűzhesse a felmosószer jellegzetes „kórházillatát".

Az emeletre érve valami jóleső zsongás a vájtfülű ember számára azt sugallja, hogy a sebészeti osztályon megkezdődött a nap. A levegős, tiszta folyosón egy-egy sietős nővér tűnik fel, fürdőköpenyes betegek reggeli tisztálkodásukkal foglalatoskodnak, a kórtermekben befejezéséhez közeledik a „tisztázás". *Finta Sándorné, Magdi főnővér* 12 nővérből álló csapatának olajozott munkáját vigyázza, irányítja.

Az éjszakai ügyeletes orvos a viszonylag nyugodt ügyelet után a nővérszobában tanulmányozza az átadófüzetet, készülődik a reggeli vizithez.

A főorvos a váratlan események után tudakozódik, majd rövid látogatást tesz minden kórteremben, hogy érdeklődjön a betegektől az éjszaka történtekről. Fél nyolc van, *Schrott Olga* doktornő és *Gyimesi Gábor* doktor számára az osztályos vizit ideje. A pontosság alapkövetelmény az osztályon.

8 órakor a főorvos szobájában reggeli konferenciára gyűlnek össze az orvosok. Itt részletesen megbeszélik az éjszakai eseményeket, szót váltanak az újonnan felvett betegekről, a felmerült szakmai problémákról, az esetleges konzíliumokról, értékelik a röntgenfelvételeket. Megjelenik *Németh Józsefné, Iluci*, az osztály adminisztrátora, titkárnője, számítógépes programjának vezetője, „minden titkok tudója" a hazamenők zárójelentéseivel és az aláírnivalókkal. Ezután a napi műtéti program megtárgyalása következik.

Fél kilenckor irány a műtő. A vakító fényárban úszó világoszöld szín, az idegen számára különös illat, a ragyogó tisztaság, a munka indulásának kellemes vibrálása, a zöld munkaruhás műtői személyzet fegyelmezett szorgoskodása, a liften érkező, előkészített, szendergő beteg, a bemosakodó orvosok beszélgetése együtt adják az öreg kórház megfiatalodott, modern műtőjének reggeli hangulatát.

A műtő csendjét csak ritkán szegi meg egy-egy halk szó, egy műszer ciripelő kattanása, vagy az altatógép lélegeztetőjének szusszanása. Az órákig tartó fegyelmezett, kiegyensúlyozott munka legjobb barátja a nyugalom.

Egy megbízható, jól összeszokott csapat dolgozik. Céljuk világos: eleget tenni az orvostudomány, a mai kor megnövekedett szakmai követelményeinek, önállóan biztosítani a terület sebészi ellátását. A műtétek száma Kemenesalja történetében még soha nem volt ilyen magas. Az új műtő felszerelése és az osztály szakmai felkészültsége lehetővé tette olyan műtétek végzését is, melyek eddig a kórház repertoárjából hiányoztak.

Jóval elmúlt délután kettő, mire befejeződik a napi műtéti program. Gyors ebéd, aztán kezdődik a műtőben a takarítás, a fertőtlenítés, a műszermosás, sterilizálás, amit gyakran csak az ügyeleti szolgálat fejez be. A műtőblokk másik, kevésbé látványos arca ez, a másnapra való felkészülésé, a mindennapi megújulásé. Teljes elhivatottságot követelő, gyakran a családi élettől ellopott energiákat felemésztő munka az övék.

A délutáni nagyvizit után megkezdődnek a sebkezelések, kötözések. Közben megérkezik *dr. Berdál Mária* adjunktusnő is, a mai ügyeletes. A kórház-rendelőintézeti egység munkájában ő végzi a sebészeti szakrendelést. Egyben a kórház higienes orvosa is.

A kórház szakmai fejlődésében nagy jelentőségű volt, hogy egy évvel ezelőtt beszerezte a japán gyártmányú hidegfényű száloptikás mű-

szert, a nyelőcső, gyomor, nyombél tükrözésére alkalmas gasztroszkópot. Az eszköz lehetővé teszi a tápcsatorna felső szakaszán a daganatok korai felismerését, a gyomor- és nyombélfekélyek diagnosztizálását, kezelési programjának megtervezését, a műtét utáni ellenőrzéseket anélkül, hogy a betegeket más intézetbe kellene irányítani. A vizsgálatokat Schrott Olga doktornő végzi előjegyzés alapján.

Gyimesi Gábor doktor szintén egy speciális szakterülettel, a proktológiával foglalkozik. A végbél–szigmabél modern műszerrel, a rektoszkóppal végzett tükrözésével lehetővé válik az egyre gyakoribb végbélrák korai stádiumban történő felismerése. A népbetegségnek mondható aranyeres és egyéb végbélpanaszok kivizsgálásával pedig a kezelés módja meghatározható, a szükséges műtéti javallat felállítható.

Mindezekkel természetesen az osztály feladatai jelentősen megnövekedtek. Ezért pályáztak sikerrel az országos onkológiai program keretében egy új sebészszakorvosi állás elnyeréséért. Jelentkező is van, így 1990. október 1-jével egy fiatal kolléga elkezdheti a munkát.

Más osztályokkal és a megyei kórházzal az etikus együttműködés azon az alapelven nyugszik, hogy csak azon kevés, indokolt esetben küldik a beteget más intézetbe, ha azt a beteg érdeke valóban megköveteli. Elsősorban az intenzív osztály segítségére kényszerülünk, diagnosztikus célból. Megváltozott saját lehetőségeink eredményeként egyre ritkábban. Kórházunk, így a sebészeti osztály is az önállósulásra, a terület betegeinek komplex ellátására törekszik.

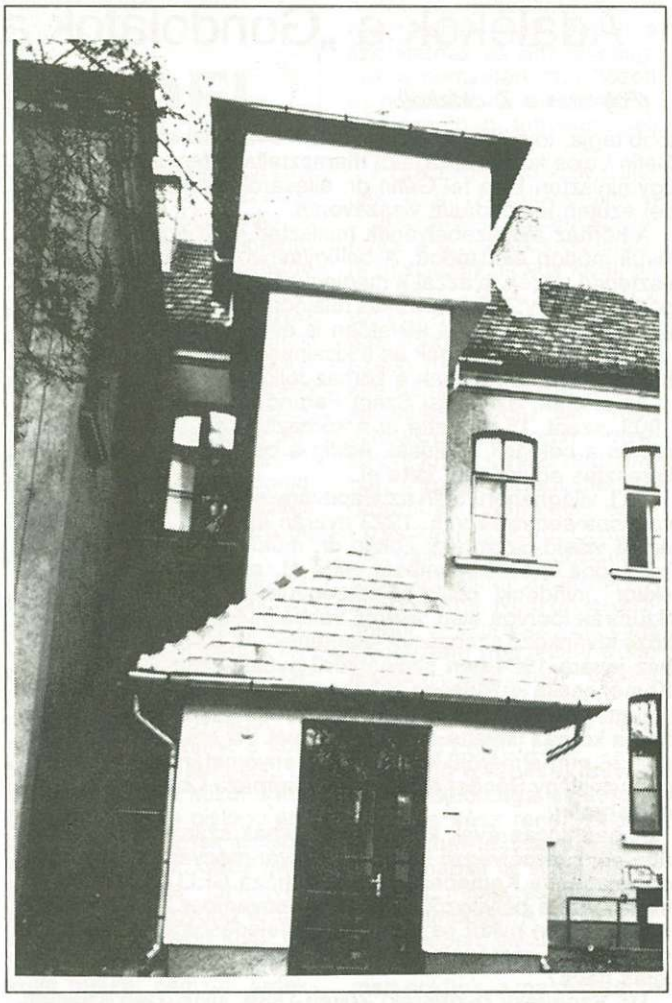

Mozgolódás támad az ambulancián, vérző sebesültet hoznak a mentők. Ijedt, izgatott hozzátartozók, nyugodt biztonsággal dolgozó mentősök, akik személyes ismerősei az osztály dolgozóinak. Megbízható segítők, akikre mindig számítani lehet. A gyors sebellátás után a beteg – megfigyelésre – felvételre kerül.

A délutáni műszak nővérei már három órája dolgoznak. Lassan sötétedik, ismét villanyok gyúlnak. A sebészek munkaidejének végét azonban csak a napi munka befejezése jelenti. A munka és a lelkiismeret.

–ms–

Fotó: **Simon B.**

Adalékok a „Gondolatok a kórházban" című íráshoz

962.

Az Új Kemenesalja 1990 januári számában városunk kórházáról megjelent írás bennem is számos gondolatot ébresztett. Kórházunknak közel százesztendős fennállása során bővítésre, fejlesztésre és korszerűsítésre soha nem volt elegendő pénze. A kórházépítéstől napjainkig végigkísérhető kórházunk életében egyrészt a rettenetes pénzszűke, az ebből fakadó kicsinyesség és a később rossznak bizonyuló átmeneti félmegoldások sorozata, másrészt pedig Kemenesalja jószívű adakozó népének a kórház ügyét mindenkor segítő támogatása. A legkritikusabb időszakokban mindig akadt a kórházban egy-két bátor, nemesszívű férfi is, akik szembeszállva a mindenkori kórházfenntartók közömbösségével, vállalták a nehéz küzdelmet a kórház fennmaradásáért, jövőjéért. Róluk sem szabad elfeledkeznünk. Nélkülük nem lett volna sem központi fűtés, sem szülészet, nem jöhetett volna létre Intaháza, de miként azt később majd látni fogjuk, még talán önálló belgyógyászati osztály sem.

A továbbiakban kórháztörténeti kutatómunkám néhány szerény adatával szeretném a cikkben foglaltakat – a teljesség igénye nélkül – kiegészíteni.

A kórház körüli bonyodalmak már röviddel az átadást követően elkezdődtek. Az emeletes kórházépületet teljesen érthetetlen és szakszerűtlen módon fenyőgerendákra alapozva építették. A gerendák a földben néhány év eltelte után korhadni kezdtek, az épület süllyedésnek indult. 1901–1902-ben az épületet különleges eljárással és nagy költséggel újra kellett alapozni. Az újraalapozás csak rontott a kórház amúgy is nehéz anyagi helyzetén, amihez még egyéb súlyos gondok is járultak. A kórház válságos időket élt át.

Kiéleződtek az ellentétek a kórházvezetés és a kórházat felügyelő választmány között. A többéves harc 1903-ban kettős vereséggel ért véget. Előbb lemondott a kórházbizottság

(Folytatás a 8. oldalon)

Adalékok a „Gondolatok a kórházban" című íráshoz

(Folytatás a 7. oldalról)

több tagja, továbbá dr. Miskolczi Imre kórházi elnök, majd dr. Géfin Lajos kórházigazgatót marasztalta el fegyelmileg a belügyminiszter. Erre fel Géfin dr. állásáról lemondott, de röviddel ezután lemondását visszavonta.

A kórház alapszabályának miniszteri jóváhagyása is rendkívüli módon elhúzódott. A belügyminiszter még az 1903-as esztendő végén is azzal a megjegyzéssel küldte vissza átdolgozásra, hogy: „a kórház vitás tulajdonjogát rendezni kell!" Ehhez azonban még ezt követően is évek kellettek.

A kezdeti nehézségek és a kicsinyes belharcok évtizedekig ható módon hátráltatták a kórház fejlődését.

Az első öt, az Assisi Szent Ferenc rendhez tartozó nővér 1903. szept. 15-én vette át a kórházban a háztartás vezetését és a betegek ápolását. Addig a betegápolást „két vereskeresztes egyleti tag" látta el.

Az I. világháború után az alapítvány egyébként sem túl nagy vagyona semmivé vált. 1923 nyarán az akkor még Szumrák nevet viselő Szomraky Zoltán dr. műtő-sebész egy olyan elhanyagolt intézet vezetését vette át, amelyet kórház helyett ekkor „mindenki csak a szegényházak közé sorozhatott". Szumrák főorvos első sikeres vakbélműtétjei még újsághírek közé kívánkozó szenzációt jelentettek. Az elszegényedett kórház javára 1924-ben széles körű gyűjtési akciót szerveztek. Kemenesalja közönsége ekkor sem maradt tétlen, adományaival megmentette az összeomlás szélén álló kórházat. 1926-ban a kórház felvette az alapító nevét. Az ezt követően használt 36 mm átmérőjű körbélyegző lenyomatán a „Vasvár-megyének Nagy Sándor alapította közkórháza Celldömölk" felirat olvasható.

A harmincas évek közepén a kórház számára új, 43 mm átmérőjű körbélyegző készült, „Vasvár-megyének Nagy Sándor alapította Kemenesaljai Közkórháza CELLDÖMÖLK" felirattal. Ezt a bélyegzőt még 1948. november 23-án is használták. Vajon mikor és miért merült feledésbe ezt követően a nemeslelkű kórházalapító, Felső-Büki Nagy Sándor becsületes neve?

Dr. Szomraky (Szumrák) Zoltán 1889. július 7-én született. Nevét csak a harmincas évek közepén változtatta Szomrakyra. Tizenöt esztendős celldömölki kórházigazgatósága alatt végig egy konyhaasztalnál rendelt és egy konyhaszéken pihente ki fáradalmait, mert az volt az elve, hogy neki a kórház falain belül csak akkor jár puha szék, ha már minden betege matracos ágyon fekhet. Ezt sajnos már nem érhette meg. Többszöri hosszas gyógykezeltetés ellenére egyre súlyosbodó szívbetegsége 1937 végén végképp betegágynak döntötte. 1938. január 18-án az esti órákban elvesztette eszméletét és 12 órával később nemes szíve megszűnt dobogni. A kórház udvarán ravatalozták fel, onnét vitték utolsó útjára 1938. január 21-én, pénteken délután. Ravatalánál a Bácsi Sándor evangélikus lelkész által megtartott gyászszertartás után a kórház részéről dr. Maráczi Jenő, a vármegyei orvosi kar részéről pedig dr. Czeizel János búcsúztatta. Maráczi meleg hangú búcsúbeszédében egyebek között így emlékezett vissza főnökére: „Szomraky Zoltán, a Te jó szívedről az egész vármegye már rég megállapította, hogy jó ember voltál, ezért én mint tízesztendős munkatársad inkább arra vagyok hivatott, hogy e szent órában megállapítsam azt, hogy ez a jó szív, melyet nekünk itthagytál, mindig csak ezért a házért dobogott."

E szép gondolat utolsó részének latinra fordított szavait vették a szívét őrző urnára.

Maráczi Jenő 1901. szeptember 29-én született Vásárosmiskén, szegény kisbirtokos családból. A sok nélkülözés árán megszerzett friss orvosi diplomájával 1928. február 1-jétől került Celldömölkre Szumrák mellé segédorvosnak. Kinevezését többször meghosszabították. 1933 elején kétéves díjtalan gyakornoki továbbképzésre ment, kiváló hazai és németországi klinikákra. Ekkor Szumrák azt hitte, hogy örökre elveszítette fiatal munkatársát, akit nagyon szeretett. Maráczi azonban nem csupán igaz barátjaként és második édesatyjaként tisztelte főnökét, hanem 1935 elején tanulmányait befejezve belgyógyász szakorvosként vissza is tért hozzá Kemenesalja kórházába.

Ezt követően a két orvos összefogása és önzetlen tenniakarása csodákat művelt a kórházban. Szinte teljesen „saját erőből" hozták létre az addig osztatlan alapítványi kórházban a belgyógyászati osztályt. Új kémiai és röntgenlaboratórium, diétás konyha létrehozása, EKG-vizsgálatok, valamint a rövidhullámú és kvarckezelések bevetése jellemezték a folyamatos fejlődést. Mindezt úgy, hogy a kórházfenntartó hatóságok a fejlesztési ügyekben meglehetősen közönbösen viselkedtek. Maráczi, aki amolyan „mindenes" orvos volt Szomraky mellett, emberfeletti munkát végzett. Főnöke hosszabb-rövidebb ideig tartó betegeskedései alatt az ig. főorvosi teendőket is ellátta. Munkájáért 1935 szeptemberében tiszteletbeli főorvosi címmel tüntették ki. Jogilag azonban továbbra is csak ún. nem véglegesített kórházi segédorvos maradt.

1936 nyarán végre sikerült a kórház számára egy díjtalan orvosgyakornoki állást kiharcolni, melynek betöltésére harmadik orvosként dr. Hattyár István került a kórházba. A belgyógyászati osztály a gyakorlatban már javában üzemelt, amikor annak működését hivatalosan is elismerték és 1937. március 27-én dr. Maráczi Jenő tiszteletbeli főorvost – belgyógyász szakorvost – hosszas huzavona után végre kinevezték az osztály élére „végleges osztályvezető alorvossá". A belosztály szervezésének első fordulója tehát félmegoldással zárult. Maráczi munkája nyomán azonban az osztály betegforgalma rövid időn belül oly mértékűre emelkedett, hogy az osztályvezető főorvosi állás megszervezése nem várathatott sokáig magára. Dr. Szomraky Zoltán azonban ezt már sajnos nem érhette meg. Halála után Maráczi hiába pályázott az igazgató-főorvosi posztra. Mivel osztályvezetői állása ekkor még csak alorvosi volt, annak elnyerésére esélye sem lehetett. Szomraky utódául dr. Jósa László egyetemi magántanárt nevezték ki.

1938 végén kiírták a pályázatot a belgyógyász főorvosi állásra, amelyet – az új főnöke támogatását is maximálisan élvező – dr. Maráczi Jenő nyert el, akit erre az állásra 1939. június 3-án neveztek ki. Így ő lett az általa megszervezett osztály első főorvosa. Hitvallással is felérő, úgy a jelenkor, mint a jövő kórházfejlesztőinek is példaértékű lehet a pályázatából vett alábbi idézet:

„Tizenegy éves celldömölki kórházi szolgálatom alatt mindig arra törekedtem, hogy kis kórházunk hírnevét a körülöttünk lévő nagy kórházak nívójára emeljük, hogy akik bizalomból kórházunkat felkeresték, ebből reájuk soha semmi hátrány ne származhassék."

Fehér Tamás

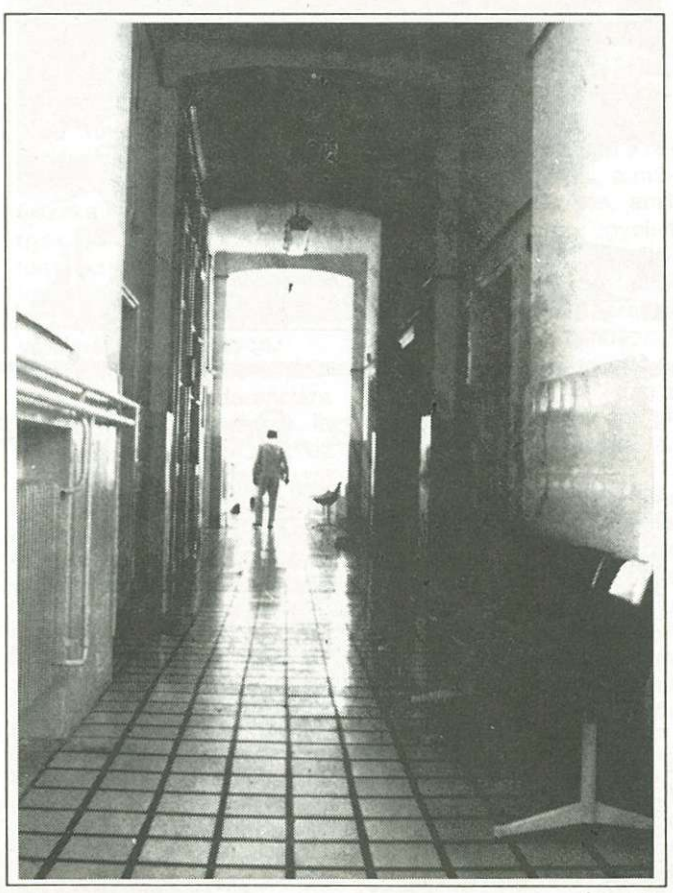

963

Emberek és tettek

FLAGELLUM DEI

Széchenyi látnoki beszédében, amikor döbbenetes képekben vonul fel előtte hazájának jövendő sorsa, ezt mondja: „Az ég boltozatán lángbetűkkel vonul végig Kossuth neve: flagellum Dei!" – Isten ostora!

Isten ostora a történelmi folyamatokban ható, formáló indító erő. Kossuth rendeltetése a reformkorban, majd az 1848-as forradalom és szabadságharc nemzetsorsot alakító történelmi sodrásában valóban lángostorrá lett népe számára. Világraszóló tettekre indító ösztöke. A tett a gerinc, a mag az ember és a nemzet életében, amely meghatározó módon befolyásolja az egyén életfolytatását és a közösség, a nemzet történelmét. Ahol nincs tett, cselekvő mozgás, ott nincs történelem, mert a történelem mindenkor a cselekvéssel, a tettel kezdődik. A forradalmak mindig tettekkel kezdődtek, lettek légyen azok az építés vagy a rombolás irányába hatók!

Századunk végén rendeltetésszerűen újra született, és a történelem színpadára lépett egy férfi, akiről elmondhatjuk azt, hogy flagellum Dei! Hogyan került bele a világtörténelembe is? A tett által! Szenvedélyesen szerette népét és hazáját, szülőföldjét. Kesergett és imádkozott. De a kesergés, a könny és az imádság még nem tett. De belőlük hőstett született. Megáll honfitársai előtt, megáll a félelmetes sátáni hatalom főemberei előtt – és tűz lesz, és ostor lesz, és kiviszi, hogy megdől a Sátán birodalma, hatalma.

A kiszolgáltatott ember – Tőkés László – szavaival: „magunkat keressük, elvesztett jobbik önmagunkat, álmainkat, reményeinket, hitünket, ifjúságunkat – a lélek értelmében – mert a fáradtság, a tespedtség, a tunyaság, a lemondás, a szárnyszegett reményvesztettség uralkodik el rajtunk, és magunk is megzavarodtunk társadalmunk sűrűjében, a világ felől mindenünnen felénk áradó információk közepette és magunk sem tudjuk már, hogy merre tartsunk, mit higgyünk, milyen magatartást tanúsítsunk, mit vállaljunk, hogy ne szakadjon meg az a gyökérrendszer, amelyből táplálkozik minden nemzedék szervesen fonódva egybe az atyákkal, tovább építve, amit ők elkezdettek, tovább gondolva és tovább élve gondolataikat és hitüket."

Világos helyzetkép mai önmagunkról, társadalmi helyzetünkről. Létrejött ugyan a veszély békéje, de – úgy látszik – ez üres máz csupán, amely alatt ott lappang sokféle önös indulat. Pedig mennyi a jó szándékú ember, mennyi a gyönyörű szónoklat, ígéret. Mit lehetne itt csinálni, ha mindezt össze lehetne fogni?! Mindenkinek van egy „remek" honmentő ötlete, amellyel szeretné meggyógyítani a súlyos betegségben sínylődő magyar életet. És – jaj nekünk! – mindenki építőmester akar lenni! És milyen szörnyen kevesen vannak, akik egyszerű építőmunkások akarnak lenni. Azt akarja minden „mester", hogy úgy építsen mindenki, ahogyan ő kívánja! És építés helyett: egymás fejét verik be a téglával.

Hogyan lesz itt mégis, valóban békességben való átmenet, ígéretesebb jövendő? Úgy, ha őszintén befelé fordulunk és önvizsgálatot tartunk. Ha kiöljük a szívünkből az önzést, az irigységet, ha megszűnik közöttünk a köntörfalazás és a kertelés, ha kivetjük magunk közül a kétfelé sántikáló és pislogó embert és nem lesznek itt félbemaradt reformok, hiába meghozott szociális törvények, melyeket a „nagyobb érdek" csendben hatályon kívül helyez. Ha nem csupán szónokolni tudunk nemzeti érdekről, népünk felemeléséről, hanem azért áldozatot is hozunk. Jó lenne komolyan megjegyeznünk, hogy aki őszintén és igazán szereti népét és önzetlenül akarja nemzetének javát, ennek a szeretetnek és önzetlenségnek a nemzetért már hozott és hozandó, de mindig látható áldozatban, tettekben kell megnyilvánulnia.

Ézsaiás próféta szavai illenek a mi közállapotainkra: „Parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, itt egy kicsi, ott egy kicsi." (Ézs. 28:10). Ez az egy helyben való toporgás. Éttől nem épül meg a szebb magyar jövendő. Tőkés Lászlóhoz hasonló férfiak kellenek ide, akik nem ijednek meg a maguk árnyékától! Igaz, kiválasztott ember, s ezért maradt meg az oroszlánok vermében és a tüzes kemencében. Ő maga így vall erről: Gondviselésszerű erő állított a helyzet középpontjába. Nem én választottam a szerepet. Én csak igyekeztem megfelelni a történelem által rám osztott szerepnek.

Kossuth és Tőkés – mindkettő FLAGELLUM DEI! Mindkettő fellépése, rettenet nélküli bátorsága, mártíromságra is kész rendíthetetlen szilárd helytállása mögött a tettek napjai a világtörténelemben, népek és nemzetek történelmében. A tettek napjai tükrében nekünk is meg kell látnunk kötelességünket, mert nekünk, a ma nemzedékének ki kell harcolnunk, meg kell építenünk a jövendőnket.

Nádasdy Lajos

Megalakult a Magyar Nők Szövetsége Celldömölki Szervezete

964

A Magyar Nők Demokratikus Szövetsége (1944. december – Orosháza) megalakulása óta sokan vitték a nők egyenjogúságáért, az esélyegyenlőségért lobogó fáklyát. A társadalmi átalakulás folyamatában ennek fénye időnként erősebben, máskor halványabban világított.

Celldömölkön is tetten érhetők a nőmozgalmi munka változásai, sikerei és kudarcai egyaránt. Két évtized távlatából ma már világosan látszik, hogy egy elhibázott döntéssel tönkretették a nőmozgalmat. 1970-ben jó helyzetelemzéssel, sok javaslattal született egy tévedés. Az alkotmányos rend szerint működő önkéntes nőszervezeteket a pártállam egy tollvonással megszüntette és új – munkahelyekre, lakóterületekre telepített – nőbizottságok létrehozását írta elő. Földbegyökerezett, válságos időkben új mozgalom született, amelyet felajánlottak a népfrontnak, amely megbirkózni nem tudott vele. A különböző nőbizottságok sorvadását látva a népfront előbb összevonta, majd átkeresztelte a nőszervezeteket. Városi szinten – miután megszűnt a nőbizottság – létrejött a nő- és rétegpolitikai, majd a társadalompolitikai bizottság, amely már nevében is elhatárolódik a nőkérdés vállalásától.

A kialakult helyzetben sokan szívesen hirdették e munkára nincs is már szükség.

1989. június 24–25-én a nők képviseletében az országos konferencián megjelent mintegy 600 nő ennek egyértelmű cáfolatát adta. Új szervezetet hívott életre; a Magyar Nők Szövetségét, kidolgozta programját és alapszabályt alkotott.

Az MNSZ a tagszervezetek, helyi szervezetek, magánszemélyek önkormányzati elven alapuló, demokratikusan működő, független és önkéntes társulása. A szövetség céljait, feladatait magunkévá téve 1989. okt. 10-én a hívó szóra megjelentek úgy határoztak, hogy Celldömölk városban is létrehozzák a nők társadalmi egyenjogúságáért és esélyegyenlőségének megvalósításáért küzdő szervezetet.

1989. november 28-án a nőaktíva tisztségviselőket választott és az MNSZ Celldömölki Nőszervezete megkezdte munkáját. A kimozdulás több irányban történt.

Aktiváink karácsony előtt 160 időskorú embert kerestek fel otthonukban és meghívták őket a szeretet ünnepére rendezett karácsonyi hangversenyre. Helyüket az Ádám Jenő Zeneiskola biztosította. Felhívással fordultunk a celliekhez, a romániai gyerekek megsegítése érdekében. Az adományokat a Vöröskereszt helyi vezetésével közösen gyűjtjük. Az egyre nehezedő életkörülmények miatt a város dolgozó női részére segítséget kívánunk adni, szabásminta használatának és készítésének megtanításával foglalkozó tanfolyamokkal. Felhívásunk – amely 12 munkahelyre terjedt ki – komoly visszhangra talált. Az oktatás megkezdődött.

Kiemelt feladatunk szorgalmazni, főleg a kisgyermekes anyák számára a részmunkaidős foglalkoztatás megteremtését.

A nők esélyegyenlőségéért tenni kész erőket, az újabb tagokat azzal a meggyőződéssel hívjuk sorainkba, hogy bárhonnan is közelítsünk a még meglévő és keletkező nehézségek, gondok felszámolásához, van közös cselekvési lehetőségünk.

Kaisinger Sándorné,
az MNSZ Celldömölki Nőszervezete elnöke

965

TAVASZ A SÁGHEGYEN

Baráth Zoltán szőlősgazda NSZK-ban készült borcímkéje.

A szőlőművelés helyzetét sok összetevő határozza meg. Legfőbb a gazdák szorgalmából táplálkozik. A termelési kedvet mindig befolyásolta az általános gazdasági helyzet, rosszabb körülmények idején elhanyagoltabb a hegy. Nemzedékek váltják egymást, számos új tulajdonos jelent meg a környező vidékekről, sok új pince épült. Minden tavaszon megélénkül az élet, kezdetét veszi az éven át végzendő munkafolyamatok sora. A szőlőben mindig van tennivaló. A szőlősgazda leginkább az előző év tapasztalataira figyel, de megemlegetnek kirívó éveket is. Mindez hozzátartozik a munkavégzéshez, a teendők eldöntéséhez.

A tavalyi év és az idei is elüt az átlagostól. Az elmúlt év meglepetést is okozott és veszélyes károsodást a termésben. E problémával a szaklapok is bőven foglalkoznak. Így jellemezte az elmúlt esztendőt a Kertészet és Szőlészet szakírója: „A tavalyi év nem tekinthető átlagosnak, elsősorban a kórokozó gombák erős, járványos fellépése jellemezte. Ehhez két különleges hatás is járult. Egyrészt a rendkívül enyhe tél s így a kórokozók, illetve a kártevők téli pusztulása a szokásos mértékét meg sem közelítette, így igen komoly tavaszi fertőzéseket okozott."

Ez a megállapítás elfogadható a Sághegyre is. A szőlőperonoszpóra és a szőlőliszthármat egyes parcellákban majdnem teljesen elvitte a termést, meglepetésszerűen érintette a termelőket. Rendkívül aktív védekezésre volt szükség.

Az idei tél méginkább meglepő volt. Szinte nem volt tél és ami a legsúlyosabb baj, hogy hónapok teltek el csapadék nélkül. Már az őszre is jellemző volt a krónikus csapadékhiány, az őszi munkálatokat hátráltatta, megnehezítette. Sok szőlőterület beásatlan maradt és mivel egyáltalán nem volt hó, és a tavasz sem hozott március végéig esőt, az elmaradt munkák pótlása sokszoros erőfeszítést követelt meg. Így köszöntött ránk a tavasz és félő, hogy a késői fagyok okoznak újabb gondokat, szőlővirágzáskor pedig az esetleges esős, zivataros időjárás keseríti az emberi szorgalmat.

Szorgalom pedig van. A kedvezőtlen időjárás ellenére is ápoltak a sághegyi szőlők, jelentős volt a trágyázás, igyekeznek pótolni a hiányokat, sokfelé lehetett látni szőlőültető embereket. Nem csupán az időjárási gondok foglalkoztatnak bennünket. A közgazdasági körülmények sem kedveznek. Egyre drágábbak a vegyszerek, a szőlőkaró ára 20 forinthoz közelít, lett pinceadó és sok minden más.

A bor ára? Lehangolóan alacsony, 40–50 forint körül mozog, ugyanakkor a kereskedelemben száz forint szintjén kínáltatik. Egyre több gazdát foglalkoztat, hogy saját palackozású bort forgalmazzon. Szükséges lenne ezt jobban elősegíteni a jogszabályok oldaláról és más kedvezményekkel, beruházási kölcsönökkel, a kereskedelem nagyobb figyelmével. Jobb propaganda is kellene, függetlenül a közmondástól, hogy „a jó bornak nem kell cégér".

A szomszédos Somlónak kéthavonta megjelenő újsága van, a „SOMLÓI VISSZHANG" című lap. Hegyünk különböző részein egymást segítő társaságok alakulnak. Nemzeti ünnepeken zászlók lengenek és a vidámabb szüretek alkalmával is. A törekvés a szervezett hegyközséget próbálja pótolni, de csak próbálja. A hegyközség újraszervezésére nem jutott idő és figyelem, pedig az összefogás sok teher enyhítésében kamatozna.

Az újabbkori krónikához tartozik egy elszaporodó, szomorú jelenség, amely már-már rettegésben tartja a gazdákat. Ez a sorozatos, vandál pincebetörések korszakának az eljövetele. Mindez megkövetelné a jobb összefogást, az őrzés megszervezését, az egész hegyi élet újragondolását. Ilyen és más problémák jelentkezésével köszöntött ránk az idei tavasz.

D.J.

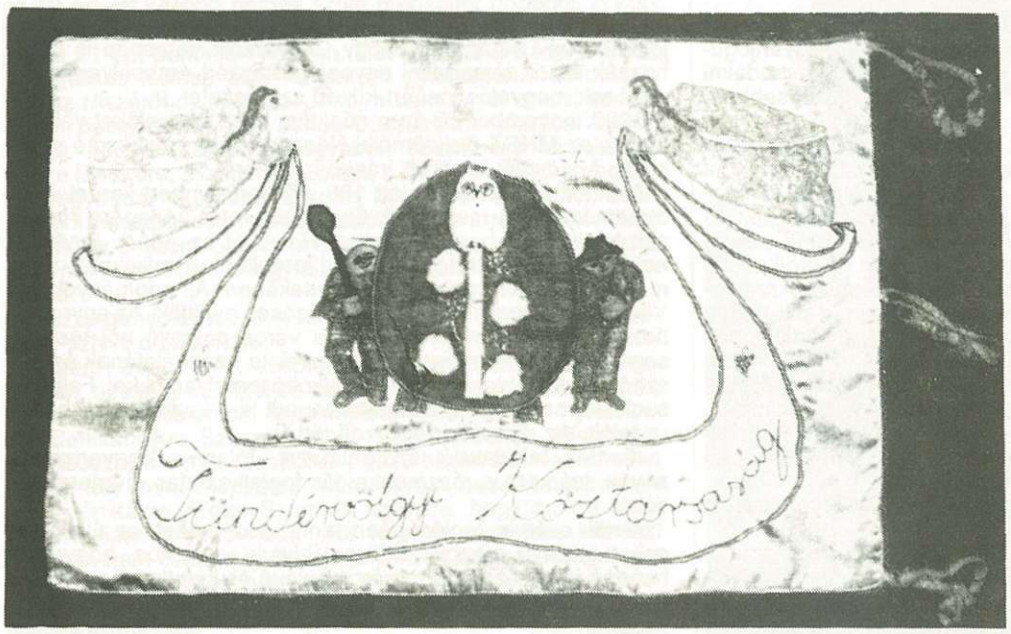

Sághegyi zászlócska a Tündérvölgyben.

966

A KÖZÖS SORSA,

a közös, a szövetkezeti földek sorsa nyitott kérdés maradt, hiszen az új földtörvény megalkotására az országgyűlés nem vállalkozott. Fontos azonban az a minisztertanácsi rendelet, amely megszüntette a földmegváltás intézményét. Így jelenleg már nem egyoldalúan a termelőszövetkezet dönt, hanem közös megegyezés alapján jöhet létre megállapodás a szövetkezet és a tag (illetve örököse) között. A tulajdonos a földet a tsz-nek eladhatja, bérbe adhatja vagy azt kikérheti. A földkikérés esetén gondot okozhat a telekkönyvezéshez szükséges térképészeti, földhivatali munka, hiszen nyilvánvaló, hogy a legtöbbször nincs rá lehetőség, hogy a tag az egykor bevitt parcellát kaphassa vissza. Előfordulhat minőségi eltérés is az egykor bevitt földterület és a visszakapható között, ilyen esetben, ha alacsonyabb aranykoronaértékű földet kaphat a tag, arányosan nagyobb területre tarthat igényt, ha az eredetinél jobb minőségűt, akkor kevesebbre.

Jelenleg, a mi vidékünkön a tagok esetleges földigényeinek kielégítésére a tulajdonviszonyokat meg nem változtató formák a legegyszerűbben járható megoldások. Főként a nagyüzemi táblákban művelésre nem beállítható úgynevezett „szórványföldek" haszonbérletbe vagy részesművelésbe adása lehet mindkét fél számára előnyös. Ilyen esetekben nemcsak a háztáji állattartás takarmányigényeinek kielégítése lehet a cél, hanem a közvetlen piacra termelés is. Ilyen piacorientált vállalkozásba fogott például az egyházashetyei Berzsenyi Mtsz-ben több gazda, akik hibridkukorica vetőmagot termelnek munkaidőn és munkakörön kívül.

967

„KÉK" hírek

Celldömölkön és környékén az elmúlt hónap – azt lehet mondani – a lopások jegyében telt el. 18 bűnesetről kaptunk jelentést. A nagyobb fajsúlyú esetekből kiemelnénk néhányat.

7-én jelentették be, hogy a Celldömölk, Király J. u. 8. sz. alatti lakásba betörtek és onnan ingaórát, tévét, 2 szőnyeget, 2 gázpalackot stb. vittek el. A kár mintegy 60 000 forint.

18-án éjjel K. Gy. celldömölki lakos a lakásához tartozó garázsból zajt hallott. Kiment és látta, hogy ismeretlen személy a garázsban tárolt gázpalackot viszi a kerítés felé. Mivel megzavarták, a tolvaj a gázpalackot eldobta és elmenekült.

21-én délelőtt betörtek G. Z. borgátai lakos házába, ahonnét 3 takarékbetétkönyvet egymillió forint értékben, továbbá mintegy 100 000 forint készpénzt vittek el.

22-én Kemenesmagasi határában avartűz volt, 3 000 forint kár keletkezett.

27-én Cs. A.-né tokorcsi lakoshoz bement 3 személy tyúkvásárlás céljából. Amíg a tyúkokat válogatták, az egyik személy beosont a lakásba és ellopott 62 000 forintot.

28-án jelentették be, hogy a Geofizikai Kutató Vállalat Celldömölk, Baross utcai telepéről elloptak 120 méter rézkábelt. A kár 50 000 forint.

A hírek összegzése: a februárihoz viszonyítva nőtt a bűncselekmények száma (14-ről 18-ra). Megdöbbentően sok a lopás és a betöréses lopás. Mindez arra figyelmeztessen bennünket, hogy jobban óvjuk anyagi javainkat, ne szolgáltassunk könnyű alkalmat, mely tudvalevőleg „szüli a tolvajt."

R. L.

968

Anyakönyvi hírek

Celldömölk

Születés: Rába Ferenc és Őri Ibolya fia: Dániel, Szórádi Zoltán és Kolompár Izabella fia: Krisztián, Piri Gábor és Vida Ágnes leánya: Zsanett, Horváth Gyula és Döme Erika leánya: Kitti, Németh László és Nagy Éva fia: Péter, Kocsis Ferenc és Horváth Rozália fia: Ferenc Balázs, Hosszu Gyula és Nyári Ildikó leánya: Dóra, Szakos Imre Mihály és Horváth Izabella leánya: Csilla, Kreiner György és Horváth Mária fia: Roland, Csonka József és Kasza Melinda mária fia: József, Balhási László és Bakonyi Zsuzsanna leánya: Johanna és Barbara (ikrek).

Halálozás: Kiniczky Lajos, Márkus József, Gál István, Winkler Bertalanné Károlyi Jolán Julianna, Szabó Józsefné Molnár Irma, Horváth Józsefné Somogyi Anna, Tóth Lajosné Németh Karolina, Máté Lajosné Giczi Erzsébet, Havasy Béláné Bolla Ida, Rózsás Lászlóné Szomorkovics Rozália, Tálos József, Borsodi József, Molnár Gábor, Iván Imréné Nepertik Mária.

Jánosháza

Születés: Németh László és Kövesi Nóra leánya: Sára, Albert Tibor Miklós és Zömbik Zsuzsanna fia: Bálint.

Halálozás: Németh Jenőné Németh Mária, Brunner István, Németh János.

Kemenespálfa

Születés: Bödör Tamás és Szakács Katalin leánya: Katalin.

Halálozás: Varga János.

Karakó

Halálozás: Perei Sándor

Sömjénmihályfa

Születés: Szabó Zsolt Sándor és Kiss Rita leánya: Viola Georgina

Kemenesmagasi

Születés: Szuh Lajos és Nagy Erika leánya: Erika, Németh Attila Imre és Domonkos Lilla fia: Milán.

Halálozás: Páli József, Köves Endréné Zsirai Rozália, Dénezsi Aranka, Zurich Aranka.

Szergény

Halálozás: Mező Lajos, Kocsis Józsefné Vadas Margit, Szabó Sándorné Szabó Eszter, Kovács Dénes.

Ostffyasszonyfa

Születés: Szakács János és Cseszkó Rita Ilona fia: János.

Házasságkötés: Kelemen Imre és Eőri Ilona.

Halálozás: Fülöp József, Kovács Ferenc, Leitner Károlyné Patyi Ida.

Csönge

Születés: Fülöp Sándor és Kovács Márta leánya: Noémi, Bertha Károly és Horváth Anikó fia: Károly Péter, Babos Géza és Garab Ibolya Jolán leánya: Melinda.

Halálozás: Gömböcz Lajosné Vági Lídia, Tatai István, Németh Zsófia.

Kenyeri

Születés: Orbán Attila és Tuba Zsuzsanna leánya: Szandra.

Halálozás: Csihar Istvánné, Marton Ödönné, Takács Arnold, Varga Mária.

Pápoc

Születés: Kozma József és Novák Tünde Rita leánya: Amanda Mária, Bedő László és Takács Éva fia: Tamás.

Halálozás: Nemes Gyula

Mesteri

Halálozás: Sümegi Károly

Kemeneskápolna

Halálozás: Nagy Lajosné Nagy Brigitta, Sámson György.

969

ÚTKERESÉS AZ EÖTVÖS DSK-NÁL

Az elmúlt év június 15-én alakult meg Celldömölkön az Eötvös Loránd Általános Iskola Diáksportegyesülete. A fiatal sportegyesület az útkeresés időszakát éli. Fenntartását a tagdíjakból (havi 50 forint), az állami támogatásokból, a vállalkozók, szövetkezetek és vállalatok támogatásaiból fedezi. A sportegyesület vezetése, Czupor Ferencné elnökkel az élen igyekszik mindent megtenni azért, hogy a szakosztályok és sportcsoportok működését fenn tudja tartani. Ennek érdekében bizonyos „sportos" vállalkozásokra buzdítja a szakosztályokat, sportcsoportokat. A vezetőség köszöni minden szervezetnek, egyénnek az eddigi támogatást, a jövőben is számít mindenkire, aki e nemes cél érdekében nem sajnálja a pénzt.

E bevezető után a következő számainkban egy-egy szakosztályt, sportot kívánunk bemutatni. A mai számunkban az atlétikai szakosztállyal kezdjük. Közel egy évtizede, hogy úgy gondoltuk, a CVMSE keretein belül valósítható meg az atlétika felkarolása. Sajnos bebizonyosodott, hogy a CVMSE nem képes az utánpótlás nevelésén túl előre lépni. Így idén immár ott foglalkoznak az utánpótlás nevelésével és e korosztály versenyeztetésével, ahol ez legjobban elvégezhető. Az iskolában! Az Eötvös DSE keretén belül lassan megtalálja helyét a szakosztály Sebestyén József testnevelő tanár és edző vezetésével. Az iskola testnevelés tagozatos osztályaira támaszkodva kívánják a versenysportot megvalósítani, amiben már e rövid idő alatt is eredményeket értek el. E szakosztályban a cél a tehetségek kiválasztása, felkészítése és minél exponáltabb versenyeztetése. Jelentős sikereket értek el városi, megyei versenyeken. Több országos döntőn is indultak, ahol első, harmadik és ötödik helyezéseket szereztek. Eddigi legsikeresebb versenyeik a megyei és országos mezei futóversenyek, a „Ki a leggyorsabb és legkitartóbb?" versenysorozata. Ez utóbbin 1989-ben Nagy István országos bajnokságot nyert. A szakosztály idei tervei között a minősített atléták számának növelése az elsődleges, hisz ez feltétele az eredményességi támogatás megszerzésének. Erre pedig nagy szüksége van a szakosztálynak, hisz jelenleg szerény anyagi kerettel rendelkeznek. A nagy lelkesedéssel dolgozó edző bízik a jövőben, a tehetséges gyermekek megtalálásában, felkészítésében. A szakosztály sikeres szereplését segíteni kell a CMVSE elnökségének is azzal, hogy atlétikai pályáját ingyenesen az edzésekre rendelkezésre bocsássa. Tudomásul kell venni, hogy a város egyetlen atlétikai pályája azokat illeti meg, akik azt használni akarják és tudják.

–y –e

970

Kézilabda

Férfi kézilabdatornát rendezett a CVMSE március 18-án Celldömölkön, a sportcsarnokban. A tornát nemzetközivé avatta az ausztriai Hartberg csapatának részvétele. A sportcsarnokba kilátogatott közönség helyenként jó színvonalú mérkőzéseknek lehetett tanúja. Eredmények: Zalaszentgrót–CVMSE II. 18:11. CVMSE I.–Hartberg 36:19. Zalaszentgrót–Szombathelyi Öregfiúk 16:15. CVMSE I.–Vasvár 34:10. Szombathelyi Öregfiúk–CVMSE II. 34:19. Hartberg–Vasvár 25:17. A döntőben: CVMSE I.–Zalaszentgrót 31:16 (13:7). CVMSE: Horváth – SKRIBA (5), GŐCZE (6), Gruber (1), FONYÓ (6), Szakács (2), Szalóki (1), GULYÁS (8). Csere: Garai, Márczi (1), Redőcs (1). Zalaszentgrót: Husz – WILLMANN (4), Halász (1), Willmann Zs. (2), Csarankó (1), SKRIBA (3), Horváth (2), Csere: BALOGH (4).

A torna végeredménye: 1. CVMSE I. 2. Zalaszentgrót, 3. Hartberg. A torna legjobb góldobói: 1. Skriba (19). 2. Márczi Gy. (16). 3. Fonyó (14). Mindhárman a CVMSE játékosai.

*

A VAS MEGYEI KÉZILABDA-BAJNOKSÁG TAVASZI FORDULÓJÁNAK SORSOLÁSA

– április 15.: CVMSE–Tanárképző I. 10.00 (sportcsarnok)
– április 22.: Vasvár–CVMSE 10.00
– április 29.: CVMSE–Szentgotthárd II. 10.00 (sportpálya)
– május 13.: CVMSE–Tanárképző II. 10.00 (sportpálya)
– május 19.: Tanárképző I.–CVMSE 9.00
– május 27.: Szentgotthárd II.–CVMSE 10.00.

A jelenlegi erőviszonyok alapján a bajnokság első helyezése az április 15-ei hazai mérkőzésen már eldőlhet. Amennyiben a CVMSE a sportcsarnokban legyőzi a Tanárképző I. csapatát, akkor minden valós számítás szerint a bajnokságot is megnyeri. Ez pedig azt jelentené, hogy ez esetben a CVMSE csapata indulhatna az NB II-be való bekerüléséért kiírt osztályozó mérkőzéseken. Ezért kéri a CVMSE szakosztályvezetése a szurkolókat, hogy minél többen jöjjenek ki buzdítani a csapatot.

Új Kemenesalja. Kemenesalja tanácsainak lapja. Kiadja: Celldömölk Város Tanácsa. Szerkesztőség: Celldömölk, Tanácsköztársaság tér 1. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. Felelős szerkesztő: BURKON LÁSZLÓ. Felelős kiadó: DR. TÖMBÖLY TAMÁS. Szövegszerkesztés: SZÜV TYPO-team. Felelős vezető: PRÁCSER LÁSZLÓ igazgató. Nyomdai munka: UNIPrint Kft. Szombathely. Felelős vezető: MILISITS FERENC. Eng. szám: III/PHF-/194/VA/1989.

971

Sportról röviden

– A celldömölki 410. Sz. Szakmunkásképző és Szakközépiskola Diáksportköre nagy sikerű kézilabda kupát rendezett a sportcsarnokban március 15-én. A lányoknál nagy meglepetésre és sokunk örömére a Celld. Eötvös DSK végzett az első helyen. 2. Kanizsai Dorottya Gimnázium Szombathely, 3. Jurisics Miklós Kísérleti Gimnázium Kőszeg. A fiúknál: 1. Jurisics Miklós Kísérleti Gimnázium Kőszeg, 2. 410. Sz. Szakmunkásképző és Szakközépiskola Celldömölk, 3. Celld. Eötvös DSK.

*

– Az április 23-án Celldömölkön, a Gayer Ált. Iskolában rendezendő alapfokú kispályás labdarúgó-bajnokság IV. fordulójában dől el, hogy a II. és III. korcsoportban melyik iskola csapata nyeri a városi bajnokságot. A II. korcsoportban várhatóan Nagysimonyi és a Celld. Eötvös, míg a III. korcsoportban Jánosháza és a Celld. Gayer 8/C csapatai versengenek majd az első helyezésért.

*

– A március 3-án Sárváron rendezett kézilabda „Tinódi Kupa" fiúk csoportjában a 410. Sz. Szakmunkásképző és Szakközépiskola csapata a 2. helyezést szerezte meg.

*

– Március 23-án a sportcsarnokban került sor az ÓVODÁSOK EGÉSZSÉGNEVELÉSI NAPJÁRA. Nagy sikere volt a szülők és gyermekek együttes játékos sportvetélkedőjének, a Tücsök bábcsoportnak és az ételbemutatóval egybekötött kóstolónak.

*

– A diákolimpia sakk városi döntőre március 10-én a MÁV szociális épületében került sor. Eredmények: Leány II. korcsoport: 1. Lada Éva (C. Berzsenyi) 2. Boros Hajnalka (C. Berzsenyi) 3. Csőre Veronika (C. Berzsenyi). III. korcsoport: 1. Fülöp Anita (C. Berzsenyi) 2. Babarczy Annamária (Nagysimonyi) 3. Minárcsik Barbara (C. Berzsenyi). Fiúk I. korcsoport: 1. Szalay András (C. Gayer) 2. Farkas Gábor (C. Gayer) 3. Harasztovics Róbert (Ostffyasszonyfa). II. korcsoport: 1. Tóth Péter (C. Berzsenyi) 2. Mesterházy András (C. Gayer) 3. Kocsi Jenő (C. Berzsenyi). III. korcsoport: 1. Jákói Zsolt (Ostffyasszonyfa) 2. Pécz Tibor (C. Gayer) 3. Biczó Ferenc (C. Gayer).

*

– Március 10-én Szombathelyen az általános iskolás tornászok diákolimpiájának megyei döntőjén kitűnően szerepeltek az Eötvös DSE versenyzői. Eredmények: II–III. korcsoport leány A kategóriában: 1. Eötvös DSE 132,4 p. 2. Celldömölk Berzsenyi 125,7 p. Kisdobos leány csapatban: 1. Eötvös DSE 135 p. Egyéniben: 2. Buti Mónika (Eötvös) 18,3 p. 3. Somogyi Judit (Eötvös) 18,2 p. Az első helyezettek csapatversenyben az országos döntőbe kerültek. Gratulálunk!